

ПРОФЕСОР MALANDRINO 3 GILLETTE

Наступного дня я мав зустріч, щоб орендувати квартиру. Лісабон був фантастичним містом, але навряд чи доступним через ціни на оренду, і мені довелося опинитися на останньому рубежі столиці, на її історичній околиці: AMADORA BORDEA.

Район був своєрідний, бо став батьківщиною для іноземної громади Португалії, — і жили там не лише громадяни Португалії, а й кілька прибульців, таких як я.

Зустрічати мене прийшли батько й син, але коли я ступив до будинку, мені показали двоярусне ліжко, яке я мав ділити ще з трьома людьми, у кімнаті на 9 квадратних метрів, у квартирі з трьома кімнатами, дев'ятьма мешканцями, однією ванною, крихітною кухнею, трьома холодильниками і тарганами як постійними гостями — усе це приблизно на 60 квадратних метрах, за 230 євро на місяць.

Мені лишалося рівно 70 євро на місяць на їжу й життя, але я зрозумів іще дещо: я проходив курс того, як бідні мусять учитися розпоряджатися багатством, — а цього ніхто не вчить.

Хлопці один за одним підходили знайомитися, називали своє ім'я і країну походження й придивлялися до мене, щоб збагнути, як я поводитимуся і чи я не расист.

Кожному я подарував усмішку і привітання його рідною мовою: АНГОЛА, МОГАДІШО, САН-ТОМЕ, БРАЗИЛІЯ, ПОРТУГАЛІЯ, КИТАЙ, РОСІЯ і САУДІВСЬКА АРАВІЯ.

Того вечора вони запросили мене на вечерю — влаштували її, щоб привітати мене. Я був найстаршим у гурті, і після двадцяти хвилин сором'язливих розмов з усіма народилася моя нова португальська ідентичність — тієї миті, коли я почув, як мене назвали:

Професор Malandrino

Усі вони були молоді хлопці, які залишили матерів, дружин чи дівчат далеко від дому і від тих, кого любили, і я вирішив розповісти їм правдиву історію з власного досвіду — навзаєм я отримав би від кожного реакцію, яка допомогла б мені виміряти його характер і особистість. Ніхто з них не знав мого методу.

Я розповів їм, що 2021 року дозволив собі відпустку в Бразилії, у місті Натал — місці, відомому своїми дюнами і місцевими ритуалами, — де, коли день переходив у ніч, дівчата з вершини дюни спускалися задки, пробираючись до кожного чоловіка, що незворушно чекав унизу, аби познайомитися, зав'язати нові стосунки, а може, навіть збудувати собі майбутнє.

Я пробув у тому місті сорок днів — це справді був мій бразильський карантин, — але жодного разу не взяв участі в грі. Я лишався глядачем і спостерігав.

Сьогодні я як ніколи думаю, наскільки мені насправді прислужилося знайомство з Бразилією — навіть із несподіваною появою жінки, генерального директора Gillette, — і якби вона колись спитала мене про свою батьківщину, я міг би їй сказати:

РИТУАЛ ДЮН —

Я ЙОГО ЗНАЮ,

АЛЕ НІКОЛИ В НЬОМУ НЕ БРАВ УЧАСТІ,

БО Я НІКОМУ НЕ ПРОПОНУЮ МАЙБУТНЄ,

ЛИШЕ ТЕПЕРІШНЄ.

Найбільше в тому місті мене вразила історія з донькою ректора, з якою я випадково познайомився в понеділок увечері на вечірці для самотніх.

Я прийшов зі ста паперовими картками, які заздалегідь підготував, — з моїм ім'ям і бразильським номером телефону, — і обмінювався ними з жінками в залі, з тими, хто мені подобався і казав, що самотня, розлучена чи вдова.

Наступного дня чотирьох із них я побачив у супермаркеті: вони робили покупки з чоловіками й дітьми, і ми не обмінялися жодним словом, лише мовчазними поглядами.

Камілла, донька ректора, була прекрасною і нестримною жінкою. Саме вона забрала мене до себе о другій дня і відпустила о десятій вечора, і саме там я зрозумів, що мій колега нагорі хотів мене покарати — дати мені збагнути, що жінка може перемогти тисячу чоловіків, але тисяча чоловіків не може перемогти одну жінку.

Не вдаючись у подробиці, скажу, що відразу після того я повів її вечеряти до італійського ресторану й замовив дві пляшки білого вина і 14 омарів лише для неї. Бразильський офіціант спитав, чи не хочу я брускети, але втома — чи мій зрадливий слух — змусила мене почути це слово як «бусетта», а я й так уже був виснажений і готовий тікати.

Усі хлопці в кімнаті сміялися й дивилися, мов загіпнотизовані, — вони досі застрягли на дванадцятисторінковій версії від Amazon про те, як продається кохання. Як я міг продовжувати, не ризикуючи, що вони вибухнуть?

Я завершив розмову і пішов спати.

Наступного ранку всі в домі повторювали «бразильська бусетта» і «бусетеро», що колумбійською іспанською означає водія автобуса, — але гра слів однаково всіх смішила.

Я поїхав 22 листопада 2025 року, і всім було шкода, що я їду, — навіть таргани, які спали зі мною в ліжку, на мить засумували, бо тільки тієї миті,

коли тобі з кимось було добре, а він іде, розумієш, чого вже ніколи не матимеш.

Ferdinando